

[C. J. F. Sven.]

Lovforslaget er, som jeg siger, symptomatisk for det demokratiske Regeringsstyre her i Landet. Formaalet er efter min Mening at faa saa meget ind under Tvangen som muligt. I denne Omgang kommer Hundene delvis i Baand, næste Gang bliver det vel Menneskene, der skal ind under tilsvarende Regler. En Trøst turde det saa maaske være, at paa eet Punkt har man søgt i denne Lov at anlægge visse humanitære Synspunkter — hvis man kan kalde det humanitære i denne Forbindelse —, nemlig at Lænehunde skal sikres en Kæde paa mindst 3 Meters Længde og et Hus, hvori de kan staa op. Jeg vil haabe, naar man nu gaar videre paa Tvangssystemets Omraade, og det ogsaa rammer Menneskene, at vi saa i hvert Tilfælde kan faa den samme tre Meters Længde og det samme Hus at staa i, som er givet Lænehundene.

Justitsministeren (Steincke): Jeg tror, at jeg af Hensyn til Demokratiets principielle Stilling og Udviklingsmuligheder her i Verden bliver nødt til at sige et Par Ord i Anledning af de Udtalelser, der nu faldd fra det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven). Det ærede Medlem hævdede, at denne Hundelov er et udmærket Skoleeksempel paa, hvad Flertallet forstaar ved et egentligt Demokrati: der var kun Tale om Tvang og atter Tvang, og man havde tilsidesat det kommunale Selvstyre. Jeg tror, at det ærede Medlem, naar han tænker lidt over dette Lovforslags Forhistorie, vil indrømme, at det er et ganske fortegnet Billede, han søger at give af, hvad der virkelig er passeret. Vi har en Hundelov, som paa Trods af Demokrati og Diktatur, paa Trods af alle mulige Opfattelser, har delt Befolkningen i to Lejre foruden os objektive, der er Hundeejere, men hundevenlige. Det har vist sig, at den gældende Lov ikke har været i Stand til at afværge en hel Del Ulemper, som man i stigende Grad føler, ikke mindst paa Landet. Det har jeg udviklet saa udførligt, og det findes beskrevet saa udførligt i Lovforslagets Bemærkninger, hvem det er, der i Virkeligheden har ønsket at faa Ændringer i tvangsmæssig Retning, at jeg ikke behøver at gentage det her. Under Behandlingen af Lovforslaget er der saa fremsat Ønsker fra alle mulige Sider om Beskyttelsesbestemmelser til Fordel bl. a. for Lænehunde, men ogsaa for andre Dyr — det er ikke alene Faar, som det ærede Medlem troede; jeg i særlig Grad interesserede mig for, nej, det er bl. a. Vildtbestanden. Der er store Kredse, som utvivlsomt i politisk Hen-

seende er blomstrende konservative eller gaar endog længere til højre, og som sætter ind med Krav om at faa strengere Bestemmelser i Hundeloven, undtagen naar de selv gaar paa Jagt; saa vil de have noget mildere Bestemmelser. Det har de ogsaa faaet.

Jeg maa derfor svare det ærede Medlem i al Almindelighed, at dette Lovforslag ikke har det allerfjerneste at gøre med Demokrati eller ej, der er kun Spørgsmaal om, hvorvidt vi skal have en praktisk ordnet Hundelov eller ikke. I saa Henseende tror jeg, at den foreslaaede Lov imødekommer Ønsker fra mange forskellige Sider og i al Almindelighed vil blive opfattet som en væsentlig Forbedring i Forhold til den gældende Lov. Jeg er selv ligesom det ærede 17de tingvalgte Medlem en Ven af Hunde og har altid holdt Hund — selv om den ikke er af en saa pralende Skønhed som hans —, hvilket jeg agter at vedblive med. Der er da heller ikke i denne Lov nogen Bestemmelse, som forhindrer et fornuftigt Hundehold, idet jeg anser det for fornuftigt, at Kommunalbestyrelserne skal kunne bestemme, om man skal have den Hund i Baand, som man ikke har fuldt personlig Herredømme over. Jeg afviser derfor al Forbindelse med Partipolitik i Sammenhæng med Hundeloven.

Hvad der derimod ikke kan afvises, er Spørgsmaalet om, hvorvidt den foreslaaede Ændring angaaende Ansvarsforsikringen er rigtig eller ikke. Her skal jeg gøre det ærede Medlem den Indrømmelse, som jeg allerede tidligere har givet, at jeg selv har været noget i Tvivl om, hvorvidt denne Ordning var fornuftig og praktisk gennemførlig uden væsentlige Ulemper. Naar jeg henviste til, at man kunde overveje dette Spørgsmaal i Folketinget, var det under Hensyn til, at man først i den allersidste Tid, i de allersidste Dage, da det saa ud til at blive Alvor med denne Ordning, begyndte at interessere sig for den og kom med de fornødne Oplysninger fra Forsikringselskaberne. Jeg har tidligere søgt at fremkalde Udtalelser om Sagen fra Forsikringselskaberne, men de Udtalelser, der fremsattes, var ikke af nogen væsentlig Værdi eller Vægt til Bedømmelse af Forslagets Karakter i saa Henseende. Det var det, der foranledigede mig til at sige, at hvis der virkelig fra sagkyndig Side fremsættes en Kritik, som det er rimeligt at tage Hensyn til, og som er forsynet med de nødvendige Oplysninger, kan det ske i Folketinget.

Jeg maa derfor slutte med at sige, at jeg ikke kan indrømme, at dette Lovforslag